

04-01-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ স্মৃতিত সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকা, পিতাৰ স্মৃতিত থকাসকল বহুত ৰমণীয় আৰু মিঠা হ'ব।
আনন্দত থাকি সেৱা কৰিব"

***প্ৰশ্ন :-** জ্ঞানৰ মজাৰ (আনন্দৰ) লগতে কোনটো পৰীক্ষণ কৰাৰ অতি প্ৰয়োজন?

***উত্তৰ :-** জ্ঞানৰ আনন্দতো থাকেই কিন্তু পৰীক্ষণ কৰা যে কিমান দেহী-অভিমানী হৈছা? জ্ঞানতো বহুত সহজ কিন্তু যোগত মায়াই বিঘিনি আনে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত অনাসক্ত হৈ থাকিব লাগে। এনেকুৱা হ'ব নালাগে যে মায়া নিগনিয়ৈ ভিতৰি ভিতৰি কাটি থাকিব অথচ গমেই নাপাব। নিজৰ নাড়িৰ স্পন্দন নিজেই চাই থাকা যে বাবাৰ লগত আমাৰ গভীৰ মৰম আছেনে? কিমান সময় আমি স্মৃতিত থাকো?

গীত :- চগাবোৰ কিয় জ্বলি নুঠে.... (জ্বলে কিউ ন পৰৱান.....)

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটিৰ লাইন শুনিলে। যিহেতু পিতাই ইমান চমৎকাৰ দেখুৱায়, তোমালোক ইমান সুন্দৰ হৈ পৰা, তেন্তে কিয়নো এনেকুৱা পিতাৰ হৈ নোযোৱা যিয়ে শ্যামৰপৰা সুন্দৰ কৰি তোলে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে আমি শ্যাম বৰণৰ পৰা বগা হওঁ। এজনৰ কথা নহয়। তেওঁলোকে কৃষ্ণক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কৈ দিয়ে। চিত্ৰও এনেকুৱাই তৈয়াৰ কৰে। কোনোবা সুন্দৰ যদি আন কোনোবা শ্যাম। মনুষ্যই বুজি নাপায় যে এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে। সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ কৃষ্ণ শ্যামবৰণীয়া হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ বাবেতো সকলোৱে কয় যে কৃষ্ণৰ দৰে যাতে সন্তান পাওঁ, পতি পাওঁ। তেন্তে তেওঁ শ্যাম কেনেকৈ হ'ব পাৰে। একোৱে বুজি নাপায়। কৃষ্ণক শ্যামবৰণীয়া কিয় কৰিলে, তাৰ কাৰণ দৰ্শোৱা উচিত। এয়া যি দেখুৱায় সাপৰ ওপৰত নৃত্য কৰিলে - এনেকুৱা কথাটো হ'ব নোৱাৰে। শাস্ত্ৰত এনেধৰণৰ কথা শুনি কৈ দিয়ে। বাস্তৱত এনেকুৱা কোনো কথা নাই। যেনেকৈ চিত্ৰত দেখুৱায় যে সৰ্প শয্যাৰ নাৰায়ণ বহি আছে, এনেকুৱা কোনো স্বৰ্ণৰ শয্যা আদি নাথাকে। ইমান অসংখ্য মুখ থাকে জানো? কেনেকুৱা কেনেকুৱা চিত্ৰ বনাই দিছে। পিতাই বুজায় - এইবোৰত একোৱে নাই, এইবোৰ সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ চিত্ৰ। কিন্তু এয়াও নাটকত সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। আৰম্ভণিৰপৰা এতিয়ালৈকে যি নাটক দৃশ্যগ্ৰহণ হৈছে সেয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। এইয়া মাত্ৰ বুজোৱা হয় যে ভক্তিত কি কি কৰে। কিমান খৰচ কৰে। কেনেকুৱা কেনেকুৱা চিত্ৰ আদি বনায়। আগতে এই সকলোবোৰ যেতিয়া দেখিছিলো তেতিয়া আচৰিত হোৱা নাছিল। এতিয়া যিহেতু পিতাই বুজাই দিলে সেইবাবে বুদ্ধিত আহে যে যথাযথ এই সকলোবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ কথা। ভক্তিত যিবোৰ হয় সেইয়া পুনৰ নিশ্চয় হ'ব। তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও এইয়া বুজিব নোৱাৰে। এয়াটো জানা যে নাটকত যি আগৰে পৰা সন্নিবিষ্ট হৈ আছে, সেয়াই ঘটি থাকে। অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হৈ এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। ইয়াত বহুত কল্যাণ আছে।

এতিয়া তোমালোকে এই প্ৰাৰ্থনা আদি একো নকৰা। তেওঁলোকে কৰে ভগৱানৰ পৰা ফল পাবৰ বাবে। ফল হৈছে জীৱনমুক্তি, এই সকলোবোৰ বুজোৱা হয়। ইয়াত হৈছে প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। গীতাত আছে হে ভাৰতবাসী, কৌৰৱ-পাণ্ডৱ তোমালোকে কৰি আছা। যথাযথ যাদৱসকলে মিচাইল উলিয়ালে। নিজৰ কূলৰ বিনাশ কৰিলে। এয়া সকলো পৰস্পৰ শত্ৰু। তোমালোকে খবৰ আদি নুশুনা, যিয়ে শুনে তেওঁলোকে ভালদৰে বুজি পায়। দিনে-প্ৰতিদিনে নিজৰ ভিতৰতে হাই-কাজিয়া বহুত হয়। হওঁতেতো সকলোৱে খ্ৰীষ্টিয়ান, কিন্তু নিজৰ মাজত হাই-কাজিয়া বহুত আছে,

ঘৰত বহি থাকিয়েই ইজনে সিজনক উৰুৱাই দিব। তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছা যেতিয়া ৰাজ্য কৰিবৰ বাবে পুৰণি দুনিয়াক নিশ্চয় চাফা কৰিব লাগিব। পিছত নতুন দুনিয়াত সকলো নতুন হ'ব। 5 ত্বণ্ডও তাত সতোপ্ৰধান হ'ব। সমুদ্ৰৰ এনেকুৱা শক্তি নাথাকে যে টো উঠি ক্ষতি কৰিব। এতিয়াতো 5 ত্বণ্ডই কিমান ক্ষতি কৰে। তাত গোটেই প্ৰকৃতি দাসী হৈ যাব, সেয়েহে দুখৰ কোনো কথা নাথাকে। এইয়াও পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটকৰ খেল। সত্যযুগক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়, খ্ৰীষ্টিয়ান লোকেও কয় যে পোনপ্ৰথমে স্বৰ্গ আছিল। ভাৰত হৈছে অবিনাশী খণ্ড। মাথো তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে আমাক উদ্ধাৰ কৰোঁতা পিতা ভাৰতত আছে। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে তথাপিও বুজিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজোৱা যে ভাৰতত শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়, গতিকে নিশ্চয় শিৱবাবা ভাৰতত আহি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিছে, এতিয়া আকৌ স্থাপনা কৰি আছে। যিসকল প্ৰজা হ'বলগীয়া হ'ব তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত একোৱে নবহিব। যি ৰাজধানীৰ হ'ব তেওঁলোকে বুজি পাব যে আমি যথাযথ শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও হয়। মুক্তিদাতা, জ্ঞানৰ সাগৰ বাবা নিজেই হয়। ব্ৰহ্মাক তেনেকৈ কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মাও তেওঁৰ দ্বাৰাই উদ্ধাৰ হয়। মুক্তি সকলোকে এজন পিতাই দিয়ে কিয়নো সকলোৱে তমোপ্ৰধান। এনেকৈ ভিতৰত বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন চলি থাকিব লাগে। আমি এনেকৈ মুৰুলী শুনাব লাগে যাতে মনুষ্যই তৎক্ষণাত বুজি পায়। সন্তানসকলতো ক্ৰমানুসৰি হয়েই। এয়া হৈছে জ্ঞান, এয়া সদায় অধ্যয়ন কৰিব লাগে। ভয়তে নপঢ়াটো এয়া ভাল কথা নহয়। আকৌ ক'ব কৰ্মবন্ধন আছে। চোৱা, আৰম্ভণিতে কিমানে বন্ধন মুক্ত হৈ আহিল আকৌ কোনোবা গুচিও গ'ল। সিন্ধুত বহুত কন্যা আহিছিল পিছত হাংগামাৰ কাৰণে কিমান শত্ৰু হৈ পৰিল। প্ৰথমতে তেওঁলোকৰ জ্ঞান বহুত ভাল লাগিছিল। ভাবিছিল তেওঁলোকে ভগৱানৰ দান পালে। এতিয়াও এনেকৈ বুজে যে কোনোবা শক্তি আছে, এইটো নুবুজে যে পৰমাত্মাৰ প্ৰৱেশ হৈছে। আজিকালিতো ৰিদ্ধি-সিদ্ধিৰ শক্তি বহুতৰে আছে। গীতা উঠাই শুনাই থাকে। পিতাই কয় যে এয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কিতাপ। জ্ঞানৰ সাগৰতো মই হওঁ। মোকেই ভক্তি মাৰ্গত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। ড্ৰামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি এইয়াও ড্ৰামাত নিহিত হৈ আছে। সাক্ষাৎকাৰো হয়। ভক্তিমাৰ্গত থকা সকলকো ৰাজি কৰে। জ্ঞান নচলিলে তেন্তে তেওঁলোকৰ কাৰণে ভক্তিও ভাল তথাপিও মনুষ্যৰ শুধৰণিতো হয়, নহয় জানো। চুৰি আদি নকৰিব। ভগৱানৰ ভজন কৰা সকলৰ কাৰণে কেতিয়াও উল্টা কথা নকয়। তথাপিও ভক্ত হয়। আজিকালি যদিও ভক্ত আছে তথাপি বহুত দেউলীয়া হৈ যায়। এনেকুৱা নহয় যে শিৱবাবাৰ সন্তান ল'লা যেতিয়া দেউলীয়া নহ'বা। অতীতৰ কৰ্মৰ কাৰণে দেউলীয়া হৈ যায়। জ্ঞানত আহিলেও দেউলীয়া হৈ যায়, ইয়াত সৈতে জ্ঞানৰ কোনো সম্বন্ধ নাই।

তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া সেৱাত লাগি আছা। বুজি পোৱা যে শ্ৰীমত অনুসৰি সেৱাত লাগিলে ফল পাম। আমি সকলোবোৰ তালৈ (সত্যযুগ) ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি দিব লাগে। বাবাৰ আৰম্ভণিতে বহুত মজা লাগিছিল। তাৰ পৰা যেতিয়া ওলাই আহিছিল তেতিয়া গীত ৰচিলে – অক্ষ কো মিলা অল্লাহ, বে কো মিলি বাদশ্বাহী... (এজনে আল্লাক পালে, আনজনে বাদশ্বাহী পালে...) শ্ৰীকৃষ্ণৰ, চতুৰ্ভুজৰ সাক্ষাৎকাৰ হওঁতে ভবিছিল দ্বাৰকাৰ বাদশ্বাহ হ'ম। এনেকুৱা নিচা লাগিছিল। এতিয়া এই বিনাশী পইচা কি কৰিম। তেন্তে তোমালোক সন্তানসকলো আনন্দিত হোৱা উচিত। আমাক বাবাই স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। কিন্তু সন্তানসকলে ইমান পুৰুষাৰ্থই নকৰে। চলোতে চলোতে অধঃপতিত হৈ যায়। ভাল ভাল সন্তানসকলে, বাবাক নিমন্ত্ৰণ দিওতাসকলে কেতিয়াও বাবাক স্মৰণ নকৰে। বাবাৰ ওচৰলৈ পত্ৰ আহিব লাগে যে বাবা আমি বহুত আনন্দত আছো। আপোনাৰ স্মৃতিত বিভোৰ হৈ আছো। বহুত এনেকুৱা আছে যিয়ে কেতিয়াও স্মৰণ নকৰে। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই আনন্দৰ তীব্ৰতা বাঢ়িব। জ্ঞানত যদিও কিমান বিভোৰ হৈ থাকে কিন্তু দেহ-অভিমান কিমান আছে। দেহী-অভিমानीৰ সংস্কাৰ ক'ত? জ্ঞানতো বহুত সহজ। যোগতেই মায়াই বিঘিনি আনে। গৃহস্থ

ব্যৱহাৰতো অনাসক্ত হৈ থাকিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে মায়াই বশীভূত কৰি দিব। মায়াই এনেকৈ কাটে যেনেকৈ নিগনিয়ে কাটে। নিগনিয়ে এনেকৈ কাটে যে তেজ ওলাই গ'লেও গম পোৱা নাযায়। সন্তানসকলে গম নাপায় যে দেহ-অভিমান আহিলে কিমান লোকচান হয়। উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। মম্মা বাবাৰ দৰে আমিও সিংহাসনৰ অধিকাৰী হওঁ। পিতা হৈছে হৃদয় লওঁতা। দিলৱাড়া মন্দিৰতো পুৰা স্মাৰক আছে, ভিতৰত হাতীৰ ওপৰত মহাৰথী বহি আছে। তোমালোকৰ ভিতৰতো মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক আছে। প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ নাড়িৰ স্পন্দন চাব লাগে। বাবাই কিয় চাব। তোমালোকে নিজক চোৱা আমি বাবাক স্মৰণ কৰোনে, আৰু বাবাৰ দৰে সেৱা কৰোনে! আমাৰ বাবাৰ সৈতে যোগ আছেনে! ৰাতি উঠি বাবাক স্মৰণ কৰোনে? আমি বহুতৰ সেৱা কৰোনে? চাৰ্ট ৰাখিব লাগে - বাবাক গভীৰভাবে কিমানে স্মৰণ কৰো? কোনোৱে ভাবে মই নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰো, এইটো হ'ব নোৱাৰে। কোনোবাই ভাবে মই বাবাৰ সন্তান হৈ গ'লো, বচ। কিন্তু নিজক আত্মা বুলি ভাবি বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাক স্মৰণ নকৰাকৈ কিবা কাম কৰা মানে বাবাক স্মৰণ নকৰা। বাবাৰ স্মৃতিত সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতিত থকাসকল সদায় ৰমণীয় হৈ থাকিব, হৰ্ষিত মুখৰ হৈ থাকিব। সকলোকে বহুত আনন্দৰে আৰু ৰমণীয়তাৰে বুজাব। বহুত কম সংখ্যকৰহে সেৱাৰ চখ আছে। চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। এওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান আকৌ তেওঁৰ ৰচনাৰ আমি সকলো আত্মা ভাই-ভাই। ব্ৰাডাৰহুদ (ভ্ৰাতৃত্ববোধ) হয়, তেওঁলোকে ফাডাৰহুদ (সকলোৱে পিতা) বুলি কৈ দিলে। প্ৰথমতে শিৱবাবাৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজাব লাগে যে এওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ। আমি আত্মাসকলো নিৰাকাৰ, ব্ৰুকুটিৰ মাজত থাকো। শিৱবাবাও তৰা কিন্তু তৰাৰ পূজা কেনেকৈ হ'ব সেইকাৰণে ডাঙৰকৈ বনায়। বাকী আত্মাই কেতিয়াও ৪৪ লাখ জন্ম নলয়। পিতাই বুজায় আত্মা প্ৰথমে অশৰীৰী হৈ আহে পুনৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। সত্যপ্ৰধান আত্মা পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ আইৰন এজত (কলি যুগ) আহি যায়। পিছত অহাসকলেতো ৪৪ জন্ম নল'ব। সকলোৱেতো ৪৪ জন্ম ল'ব নোৱাৰে। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি বেলেগ এটা লয়। নাম-ৰূপ, দেশ-কাল সকলো সলনি হৈ যায়। এনেকৈ ভাষণ কৰিব লাগে। কোৱা হয় চেক্ষ ৰিয়েলাইজেশ্বন (আত্মানুভূতি)। কিন্তু কৰাব কোনে? আত্মায়ে পৰমাত্মা বুলি কোৱাটো - এয়া জানো চেক্ষ ৰিয়েলাইজেশ্বন হ'ল! এয়া নতুন জ্ঞান। পিতা যি জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত পাৱন, সকলোৰে সংগতি দাতা, তেৱেঁই বহি বুজায়। আকৌ তেওঁৰ বহুত মহিমা কৰা, তেখেতৰ মহিমা শুনিলা। আত্মাৰ পৰিচয় দিলো, এতিয়া পৰমাত্মাৰো পৰিচয় দিম। তেখেতক কোৱা হয় সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁ সৰু-ডাঙৰ নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মা মানে চুপ্ৰিম চ'ল (soul)। চ'ল মানে আত্মা। পৰমাত্মাতো হৈছে অতিকৈ দূৰৈত থাকোঁতা। তেওঁ পুনৰ্জন্মত নাহে সেইকাৰণে তেওঁক পৰমপিতা বুলি কোৱা হয়। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত পাৰ্ট নিহিত হৈ আছে। পতিত পাৱন বুলিও তেওঁকে কোৱা হয়। তেওঁৰ নাম সৰ্বদা শিৱবাবা। ৰুদ্ৰ বাবা নহয়, ভক্তি মাৰ্গত অনেক নাম ৰাখিছে, তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে যে পতিত-পাৱন আহি পাৱন কৰি তোলা। তেন্তে নিশ্চয় আহিব লাগিব। তেওঁ তেতিয়া আহে যেতিয়া এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলগীয়া হয়। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। এতিয়া কলিযুগত, অনেক মনুষ্য। সত্যযুগত বহুত কম মনুষ্য থাকে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, শংকৰৰ দ্বাৰা বিনাশ... গীতাৰ দ্বাৰাই আদি সনাতন ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। কেৱল তাতো ভুল কৰি কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে। পিতাই কয় তেওঁতো পুনৰ্জন্মত আহোঁতা হয়। মইতো পুনৰ্জন্মত ৰহিত। গতিকে এতিয়া বিচাৰ কৰি চোৱা পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ শিৱ নে শ্ৰীকৃষ্ণ। গীতাৰ ভগৱান কোন? ভগৱানতো এজনকে কোৱা হয়। তথাপিও যদি এই কথাবোৰ কোনোবাই নামানে তেতিয়া বুজিব লাগে এওঁ আমাৰ ধৰ্মৰ নহয়। সত্যযুগত আহিবলগীয়াজনে ততালিকে মানিব আৰু পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ লাগি যাব। মূল কথা হৈছেই এইটো। ইয়াতেই তোমালোকৰ বিজয়। কিন্তু দেহী-অভিমानी অৱস্থা কিমান ক'ত? ইজনে সিজনৰ নাম ৰূপত আৱদ্ধ হৈ যায়। ভক্তি

মার্গতো কোৱা হয়, ব্যথা আছিল ব্ৰহ্মৰ সিপাৰে থাকোতা পৰমাত্মাৰ, বাকী কিহৰ ভয়। বহুত সাহস লাগে। কৰোঁতাসকলে আত্মাৰ জ্ঞান বহুত আনন্দৰে দিব লাগে। আকৌ পৰমাত্মা বুলি কাক কয় - সেয়াও বুজাব লাগে। পিতাৰ মহিমা হৈছে - প্ৰেমৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ সাগৰ... এনেকৈ সন্তানসকলৰো মহিমা আছে। কাৰোবাক খং কৰা মানে আইন হাতত তুলি লোৱা। বাবা কিমান মিঠা। সন্তানসকলে যদি কোনো কাম কৰিবলৈ মান্তি নহয় তেন্তে কৃষ্ণৰ দৰে হ'ব নোৱাৰিব। বহুত মিঠা হব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ টালি-টোপোলা সকলো স্থানান্তৰ কৰি বহুত আনন্দত থাকিব লাগে। মম্মা-বাবাৰ সমান সিংহাসনৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে। অতি গভীৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।
- (2) কাৰোবালৈ ভয় কৰি পঢ়া এৰি দিব নালাগে। যোগৰ দ্বাৰা নিজৰ কৰ্মবন্ধন নোহোৱা কৰিব লাগে। কেতিয়াও ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ আইন হাতত তুলি ল'ব নালাগে। কোনো সেৱাতে অমান্তি হ'ব নালাগে।

***বৰদান:-** ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ সম্পত্তি আৰু ব্যক্তিত্বৰ অনুভৱ কৰোঁতা আৰু কৰাওঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা

বাপদাদাই সকলো ব্ৰাহ্মণ সন্তানক মনত পেলাই দিয়ে যে ব্ৰাহ্মণ হ'লা - অতি সৌভাগ্য! কিন্তু ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ উত্তৰাধিকাৰ, সম্পত্তি হৈছে সন্তুষ্টতা আৰু ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ ব্যক্তিত্ব হৈছে প্ৰসন্নতা। এইটো অনুভৱৰ পৰা কেতিয়াও বঞ্চিত নহ'বা। অধিকাৰী হোৱা। যেতিয়া দাতা, বৰদাতাই খোলা অন্তৰেৰে সকলো প্ৰাপ্তিৰ খাজনা দি আছে তেন্তে সেয়া অনুভৱত আনা আৰু আনকো অনুভৱী কৰি তোলা তেতিয়া কোৱা হ'ব বিশেষ আত্মা।

***শ্লোগান:-** অন্তিম সময়ৰ কথা ভবাতকৈ অন্তিম স্থিতিৰ কথা ভাবা।

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

সেৱাত প্ৰত্যক্ষফল দেখুৱাবলৈ হ'লে যেনেকৈ ব্ৰহ্মাবাবাই নিজৰ আত্মিক স্থিতিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰিছিল ঠিক তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও নিজৰ আত্মিক স্থিতি প্ৰত্যক্ষ কৰা। ৰুহ আত্মাকো কোৱা হয় আৰু ইচ্ছেকো (সত্তা) কোৱা হয়। গতিকে আত্মিক স্থিতিত থাকিলে দুয়োটাই আহি যাব। দিব্য গুণৰ আকৰ্ষণ অৰ্থাৎ ইচ্ছা সেই ৰুহো থাকিব আৰু আত্মিক স্বৰূপো দেখা পোৱা যাব।